

Поцілунок

Максим Рильський

У темній гущині її я наздогнав.
Вона, вже лежачи серед пахучих трав,
Руками пружними од мене одбивалась.
Нарешті стишилась — і дивне диво сталося:
Уста, що і мене, і весь мій рід кляли,
Мов квітка багряна, до мене простягали
Свій келих, сповнений солодкої знемоги.
Натомлені з біги стрункі та дужі ноги
Білили мармуром під місяцем німим, —
І тихим голосом, охриплим та чудним,
Вона промовила: “Жорстокий переможче!
Упасти в цім бою для мене найдорожче”.